

Galgenbult

De broers stonden niet bekend om de ridderlijke deugdzzaamheid. Ze vochten graag en veel, de ridders van Ulft; sloegen mouterijen neer, veroverden Doetinchem. Louter op Engbergen zag je ze wel eens zonder wapens. Daar voelden ze zich verworteld met de bomen, krasten met kleinere wapens namen in eiken, dansten in het zelf opgegooide blad. Vrouwen maakten dat ze weg kwamen wanneer ze de bruurs zo zagen struinen of kwamen zwanger thuis; ook zonder wapens bleven de ridders van Ulft jagers.

Het is ook op de hoogste heuvel van Engbergen, vijftientig meter boven NAP, met de blik naar het uitgestrekte Voorst dat de broederridders het bericht bereikt - het landschap dat hen zoveel vredige gedachten brengt baadt in de zon - twee meisjes van Nassau, de twee meisjes zijn door de brug gezakt met koets en al.

“Ze zijn nog niet teruggevonden!”, hijgt de boodschapper.

De meisjes, verdwenen onder water! De woeste ridders springen op hun paarden en draven voort naar de loopbrug over de oude IJssel. Daar staat het halve dorp te kijken naar het gladde wateroppervlak. Niemand gaat te water. Geen mens kan zwemmen. Ridders ook niet. Ridders zijn niet bang voor nachten alleen in het bos. Nog niet voor zes struikrovers. Roofridders temmen wilde paarden. Kastelen hebben grachten omdat ridders niet kunnen zwemmen.

De broers jagen met dampende paarden stroomafwaarts langs de waterkant. Roepen de namen in de kille avondlucht. Wanneer de duisternis invalt worden de meisjeslijfjes naar het kasteel gebracht.

Onmiddellijk nemen de broers maatregelen en laten een galg prepareren op de plek waar eeuwen later iedereen in Ulft leert zwemmen. Ze schreeuwen dat hun geliefde Engbergse heuvel kaal zal zijn uit naam van verdriet. Middeleeuws verdriet.

De volgende ochtend vroeg zien de dorpingen, die de hoogste heuvel van Engbergen moeten ontdoen van bomen, de timmerman en zijn zoon in een verhit gesprek. De timmerman loopt weg en weigert de galg te plaatsten. De broer van de timmerman had de brug gebouwd en zal diezelfde middag berecht worden op de Voorstse velden. Zijn zoon zal de gaten graven voor de palen, de dwarsbalk plaatsen van ‘gesont eiken eenentwintig voet en elf duim in het vierkant’.

Vanaf de galgenbult zien de dorpingen met open mond het vreemde aangezicht van de volledig kale heuvel in het bos. Niemand zag ooit de heuvel kaal! Eik en beukloos.

Wanneer de beul klaar staat op de speciaal gebouwde dubbele galgenleer, voelt hij of de strop stevig om de nek van de bruggenbouwer zit. De predikant bidt voor de bruggenbouwer die een piepend geluid uitstoot. Het uitgelopen dorp ziet zijn broek nat worden en schreeuwt en tiert. Er gaat een hand omhoog van één van de broers. De andere broer omhelst zijn paard en laat de tranen de vrije loop. Hij kan nog altijd niet rechtop zitten van verdriet.

De mensen kijken allang niet meer naar de kale heuvel. De mensen komen graag loeren op de dag van justitie: paarden die rovers uiteenrijten, schurken die hangen tot ontbinding. Er is foezel, bier en wien.

Louter en alleen door de bruggenbouwer gratie te schenken verkrijgen de ‘Bruurs’ van Huize Ulft respect van de dorpsbewoners en van alle kasteelheren in de buurt.

Ulft zal twee jaar lang zwarte kleding dragen op alle dagen van de week voor de twee dode meisjeslijfjes.